

hele dette Forhold fra Distriktet derovre og sad med den i Gaar, vil jeg ikke forholde Tinget Oplysninger om, hvordan det hænger sammen. Forholdet er da dette, at det ikke drejer sig om Pasning af et Led, men om Pasning af det for det danske Hedeselskab anlagte private Sidespor ved Bjørslev mellem Troldhede og Kibæk. Det er rigtigt, at Pasningen af dette Sidespor i Kalenderaaret 1920 har andraget ca. 10 400 Kr., hvilken Udgift Hedeselskabet som Ejer af Sidesporet i Henhold til den afsluttede Overenskomst har maattet betale. Nu drejer det sig ganske vist ikke om Pasning af et Led, men om et Sidespor, men det er et Arbejde, som udmærket kan udføres af een Mand; det er altsaa een Mands Arbejde, der er paa-krævet. Det er rigtigt, at Arbejdet har strakt sig over et Tidsrum af over 15 Timer i Døgnet, og der er forespurgt Distriktet, om det nu ogsaa var nødvendigt, at der skulde være Vagt hele den Tid, og Distriktet har derpaa svaret følgende: „Som Følge af Brunkuls- og Tørveindustrien i de paagældende Egne har Banestrækningen, hvor det paagældende Sidespor ligger, været meget stærkt trafikeret af Særtog; men Distriktet tør dog ikke hævde, at det ikke havde været muligt at indlægge en kortere Hvilepause i Banearbejderens Tjenestetid midt paa Dagen og noget derved have været sparet i den Hedeselskabet paaførte Udgift. Troldhede Station hævder dog, at det har været nødvendigt til Stadhed at have en Mand til Raadighed ved Sidesporet“. I Anledning af denne store Udgift er der forhandlet med Hedeselskabet om dette, og der er nu truffet en Ordning med Hedeselskabet, saaledes at det selv sætter en Mand derud, som skal passe dette Arbejde, og Hedeselskabet mener selvfølgelig — og jeg nærer ikke Tvivl om Rigtigheden deraf —, at det derved kan faa dette Arbejde udført meget billigere end for de 10 400 Kr.

Naar dette er nævnt i Forbindelse med Tjenestetidsreglerne, er der i og for sig heller ikke noget galt i det; men der er noget galt i Tjenestetidsreglerne, naar Betalingen for Arbejdet ved Pasningen af et saadant Sidespor kommer til at beløbe sig til saa stor en Sum, som Statsbanerne selvfølgelig er pligtige til at betale i Henhold til de gældende Tjenestetidsregler. Derfor er det nødvendigt, at der kommer Ændringer her, og jeg vil derfor benytte dette som Udgangspunkt for at gøre nogle Bemærkninger om Tjenestetidsreglerne, fordi det ærede Medlem ogsaa kom ind

paa dem. Det ærede Medlem talte om, at det forbavtede ham, at Ministeren nu kritiserede Tjenestetidsreglerne, idet Ministeren selv havde godkendt Tjenestetidsreglerne for en Del af Personalet, og de Regler, jeg havde godkendt, var lige saa gode som de tidligere. Det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i; vi kan godt sige, hvad det drejer sig om: det var Lokomotivpersonalet. Forholdet er det, at Lokomotivpersonalet ikke havde faaet sine Tjenestetidsregler reguleret i Henhold til Bestemmelserne i 1919, da jeg overtog Ministeriet for offentlige Arbejder. Men det er en selvsagt Ting, at dette Personale havde samme Krav som det øvrige Personale paa at faa sine Tjenestetidsregler reguleret; og saa længe disse Regler er gældende, skulde de vedkommende selvfølgelig have dem reguleret i Overensstemmelse med disse. Jeg mener, at det er en selvsagt Ting, og selv om jeg er nok saa meget Modstander af de nuværende Tjenestetidsregler, maa jeg selvfølgelig regulere i Henhold til dem for det Personale, der er ansat, saa længe disse Regler er bestaaende. Det synes jeg maa være klart for enhver, idet jeg selvfølgelig vil overholde Tjenestetidsreglerne, saa længe de er bestaaende, enten jeg er tilfreds med dem eller ikke. Ærede Medlemmer vil imidlertid forstaa af de Udtalelser, jeg har fremsat ved denne Lejlighed og ogsaa tidligere, at jeg anser disse Tjenestetidsregler for uholdbare. Og de er uholdbare ikke blot for Staten, men de er uholdbare ogsaa for Personalet. Det skulde man nemlig gøre sig klart — og jeg føler mig overbevist om, at en stor Part af Personalet indenfor Statsinstitutionerne er klar over dette Forhold —, at Tjenestemændenes Økonomi hænger paa det nøjeste sammen med Statsinstitutionernes Økonomi. Jeg føler mig overbevist om, at hvis Tjenestemændene ikke er fuldstændig klare over det, skal de nok blive det. Det er nemlig fuldstændig umuligt at opretholde de Lønninger, vi har, og de Tjenestetidsregler, vi har, hvis vi ikke kan naa til at faa Balance i vore Statsvirksomheder.

Naar jeg ser saaledes paa disse Forhold, vil man ogsaa forstaa, hvorfor jeg har ønsket at drage ikke blot Tjenestemænd, men ogsaa Tjenestemændenes Organisation ind i det Arbejde paa at skaffe bedre Økonomi indenfor Statsinstitutionerne, som betegnes ved Sparekommissionernes Virksomhed. Jeg har ønsket, at der ikke blot skulde være Repræsentanter for Rigsdagen, men ogsaa Repræsentanter for Administra-